

Посланницитъ помислихъ че Тодоръ имаше обичай да ся подиграва съ такъвъ единъ начинъ, та да ся присмива на господара имъ; тѣ излѣзнахъ веднѣга разсърдени, и казахъ че господарѣтъ имъ ще ги научи че не е той мушмолскый царь.

За право Бога ги повикахъ пакъ, тѣ вече не слушахъ и ся завърнахъ въ тѣхнѣтъ странѣ, Тодоръ и жена му останахъ. твърдѣ посрамени и твърдѣ разгнѣвени. „Златко е, що ни изигра тази игра, рѣче тя на царя, когато останахъ самички; трѣбва да го лишимъ отъ наслѣдството и да оставимъ коронѣтъ на Скъпча. — Съгласенъ съмъ на туй на радо сърдце“ рѣче царѣтъ. Въ сѣщо врѣме тѣ чухъ единъ гласъ, който имъ каза: „Ако быхте были толко лоши, та да сторите туй, азъ щѣ ви строшъ све костытъ ѣдни слѣдъ другы.“ Тѣ ся уплашихъ много като чухъ този гласъ, защото не знаехъ, че Веселинъ бѣше въ тѣхныя кабинетъ, и че е той чулъ тѣхныя разговоръ. Тѣ прочее несмѣхъ да сторѣтъ никакво зло на Златка, но пратихъ да тражѣтъ бабичкѣтъ на сѣкъ странѣ за да ѣхъ убѣжѣтъ и ся твърдѣ много наскѣрбихъ, че немогли да ѣхъ найдѣтъ.

Между туй царъ Яко, който бѣше проводилъ посланницитъ до Тодора, повѣрва че отистина сѣ искали да ся подигравать съ него, и рѣши да си отмѣсти като объяви бой сръщо Тодора. Тодоръ ся много уплаши изпървомъ, защото му не стискаше да ся бие, и ся боеше да не погине; но царицата му каза: „Негрыжайте ся; ный ще проводимъ Златка да управлява войскѣтъ ни, като му прѣдложимъ, че му правимъ ушъ честь; а него, като безумень, ще убѣжѣтъ, и тогава ный ще оставимъ коронѣтъ на Скъпча.

Царѣтъ найдѣ за чудно туй измышленіе, и като